

Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica

Zaligsprekingen

**Wie verdrietig is,
vindt troost**

In dit nummer

- 3 Een goed begin - Mariella Oberndorff
- 4 Zaligsprekingen - het thema toegelicht
- 6 Door het lijden van mensen geraakt
- Yvonne Peyresaubès
- 8 Kloosterpost - nieuws uit eigen huis
- 10 In gesprek met *Dorinde IJdo* - Chris van Wieren
- 13 Met Augustinus mee - Ingrid van Neer-Bruggink
- 14 'Moest de Gezalfde dit alles niet lijden'
- Erik Borgman
- 17 Zing! - Marie Hansen-Couturier
- 18 ZinneBeeld - Marleen Hengelaar-Rookmaaker
- 20 Ondersteun de ToekomstAcademie - Joost
- 21 Kloostercolumn - Nadia Kroon
- 22 Beeldverhaal - Nazrina Rodjan
- 24 Op de koffie met *Maureen Griffen*
- Evelien Plaisier en Chris van Wieren

2

Op de cover: Gabriëla van der Hel (25 jaar, Von Hippel-Lindau Syndroom): 'Het beïnvloedt bepaalde keuzes in mijn leven, maar niet mijn geluk. Ja, het is echt een kloteziekte maar ik ben er zeker niet elke dag mee bezig.' Motto: 'Mind over matter (je geest is altijd sterker dan fysieke pijn en je angsten).' Foto: Sanneke Fisser

Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella
Postadres: Waterstraat 2, 3511 BW Utrecht
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541
Telefoon administratie 030 - 2430538
E-mail administratie:
maandblad@zustersaugustinessen.nl
www.zustersaugustinessen.nl
www.casella.nl

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen door mensen die ons een warm hart toedragen en/of belangstelling hebben voor de augustijnse spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij verbonden met ons en het gedachtengoed van onze congregatie.

Hoofd- en eindredactie:

Hoofdredactie: Marie Madeleine Maas
Eindredactie: Lieke Weima

Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerp bureau, Roelant Meijer

Opmaak en druk: Joh. Enschedé Amsterdam

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Erik Borgman, Anne Nij Bijvank, Evelien Plaisier, Emma van der Sloot, Chris van Wieren

Aan dit nummer werkten mee: Marie Hansen-Couturier, Maureen Griffin, Marleen Hengelaar-Rookmaaker, Joost, Nadia Kroon, Ingrid van Neer-Bruggink, Mariella Oberndorff, Yvonne Peyresaubès, Nazrina Rodjan, Milou de With, Dorinde IJdo

Fotografie: Jan Dirk van der Burg (p.4), Eelkje Colmjon (p.14), Sanneke Fisser (cover), Roelant Meijer (p.3,10,17,21,24)

Vriend worden en dit blad ontvangen?

Stad Gods verschijnt zes maal per jaar, in een oplage van 10.000 per editie.

Vrienden van de zusters augustinessen die ondersteunen met minimaal €10,00 per jaar, ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht, onder vermelding van 'Nieuwe lezer' en uw volledige adres.

A photograph of a man with short grey hair and glasses, smiling and looking out a window. The window reflects the man's face and shows a glimpse of the outdoors. The title 'Een goed begin' is overlaid in white text on the left side of the image.

Een goed begin

‘Het was fijn hier te zijn, we hebben samen gelachen, we hebben samen gehuild. We waren thuis bij elkaar op deze bijzondere plek!’ Dat is een citaat uit ons gastenboek, een ervaring van iemand die een paar dagen naar onze boerderij kwam voor bezinning. Kennelijk hoort het bij elkaar: je thuis voelen en verbondenheid ervaren. Met andere woorden (ook al klinkt het misschien wat dik): zielsverwantschap voelen die je goed doet. Je veilig weten en oog hebben voor elkaar.

Maarten van der Weijden, degene die de Friese Elfstedentocht zwom, vertelde over zichzelf dat hij altijd een schuchtere jongen was, niet bijster geïnteresseerd in anderen. ‘Ik heb van mensen leren houden door de mooie ontmoetingen in het ziekenhuis.’

Als dat geen troost is: door je eigen verdriet heen de ander te mogen zien! Dan kan die troost vanuit onverwachte hoek komen. Een meeleven dat je raakt. Of is het zo dat je je dan gemakkelijker laat

raken? Laat je een ander gemakkelijker toe op het moment dat je het zelf moeilijk hebt, omdat je zelf kwetsbaarder bent?

Troost heeft duidelijk iets met zien en gezien worden te maken. Het is voelen dat er met je meegeleefd wordt. Deze ervaring van troost is er ook in de gemeenschap waarin ik woon. Vele lezers zullen in zekere mate in een vorm van gemeenschap leven en dit herkennen. Wij mensen kunnen niet zonder elkaar! Als ik verdrietig ben, om welke reden dan ook, als ik durf af te dalen in mijn machteloosheid en de ander daarin toelaat, dan kan het gebeuren dat ik God heel dichtbij weet. Juist in mensen heel dicht om me heen, die niet tegenover maar echt naast me staan. Zo zien we samen een God die troost is.

Mariella Oberndorff, algemeen overste

A portrait of a middle-aged man with short, wavy brown hair and light-colored eyes. He is wearing a red t-shirt and looking directly at the camera with a neutral expression. The background is a plain, light-colored wall.

Detlev Lassche (1972, hersenletsel na reanimatie): 'We zijn er nog en we proberen er het beste van te maken, ondanks soms nog wel moeilijke momenten. Dus wees dankbaar en probeer te genieten zolang het nog kan.' Motto: 'Sometimes you can'(t) make it on your own, light my way.'

Foto: Jan Dirk van der Burg

Aan het begin van de Bergrede (Matteüs 5-7) noemt Jezus verschillende groepen mensen op een bijzondere manier gelukkig. Zij zijn 'gezegenden', zegt Hij. 'Zalig' is vanouds de vertaling. Steeds gaat het om paradoxen, schijnbare tegenstellingen.

Wie verdrietig is, vindt troost

'Zalig de treurenden, want zij zullen getroost worden', zegt Jezus (Matteüs 5,4). Dat het goed is om te treuren, dat kunnen wij moeilijk inzien. Wij willen troosten. Het komt allemaal wel goed, zeggen we, stil maar. Maar zelfs al komt het goed, dan is het nog niet goed. Het leven slaat echte wonden, de geschiedenis maakt echte slachtoffers, relaties die stranden zijn werkelijk een verlies. De populaire gedachte dat we verdriet 'een plaats moeten geven', getuigt van het tegendeel van geloof dat het goed komt. We kunnen niet anders dan doen alsof het al goed is. Hartverscheurend huilen, zonder eraan te denken dat er morgen weer een dag komt en je dan verder zult moeten, dat vraagt geloof dat je getroost zult worden. Het Bijbelboek Openbaring belooft dat God uiteindelijk alle tranen van onze ogen zal afwissen (Openbaring 21,4). Dan moet er natuurlijk wel wat af te wissen zijn. (EB)

Bij het beeld in dit nummer:

Mensen die levensbedreigend ziek zijn (geweest) delen hun verhaal en inzichten met anderen in woord en beeld op de website www.vereeuwigd.nu. Drie van deze verhalen staan in dit nummer. Deze mensen zijn een inspiratiebron voor iedereen om het mooie cadeau, het leven zelf, nog bewuster en met nog meer liefde te leven. (RM)

Door het lijden van mensen geraakt

Yvonne Peyresaubes

‘Gelukkig de treurenden’, lezen we in het evangelie van Matteüs (5,4). Ik vraag me af of ze ooit getroost kunnen worden, de treurenden van onze tijd. We zien ze op tv en in de kranten, de vluchtelingen die in kwetsbare bootjes of in ongestuvige noodkampen proberen te overleven, of dichterbij: de daklozen in onze eigen straat. Dan verbaas ik me elke keer weer door de Bijbelse woorden van de Eeuwige aan Mozes: ‘Ik heb gezien hoe ellendig mijn volk er in Egypte aan toe is. Ik weet hoe ze lijden’ (Exodus 3,7).

Degene die zich openbaart is geen almachtig, onverschillig opperwezen, maar een God die geraakt wordt door het lijden van mensen, die zich daar niet van afkeert. Hetzelfde zien we bij Jezus, de openbaring van Gods liefde. Hij laat zich raken door het lijden van zieken, ongelukkigen en uitgestorvenen. Hij loopt met een verdrietige vader mee naar zijn ziek kind en blijft staan bij een begrafenisstoet. Wat aan Mozes is beloofd in de naam ‘Ik ben, ik zal er zijn’, leeft Jezus ons voor: aanwezigheid, nabijheid. Jezus toont zich kwetsbaar. Hij wordt geraakt door het leed, maar ook door de hardheid van ons mensen.

Verontwaardiging

Soms groeit compassie met slachtoffers of het zien van onrechtvaardige situaties uit tot verontwaardiging. Dit mag niet gebeuren! Kinderen zeggen: ‘Dat is niet eerlijk!’ En wij volwassenen zoeken naar oorzaken, naar een waarom. Een antwoord krijgen we niet zomaar. ‘Het is je karma’, zeggen hindoes. ‘Het is je lot’, beweren stoïcijnen. De vraag naar het waarom doet ons in de eerste plaats een verlammende onmacht ervaren. De Bijbel spreekt daarentegen van troost, laat

Troost is geen berusting, maar een kracht die je in beweging houdt

de Eeuwige zeggen: ‘Zoals een moeder haar zoon troost, zo zal ik jullie troosten’ (Jesaja 66,13). Verontwaardiging wordt dan bron van actie.

Bij ‘troosten’ schrijft Van Dale: ‘Schenken van bemoediging en verzachting in geestelijke nood of lichamelijke pijn’. Als mijn moeder een kusje gaf op een zere plek, dan bleef de kapotte knie een

Geef kracht aan trillende handen, maak knikkende knieën sterk

kapotte knie, en toch gebeurde er iets wonderlijks: iemand had mij gezien, was naar me toe gekomen. In die nabijheid was ik erkend, de moeite waard, en dan kon ik verder huppelen.

Voor de profeten is troost geen berusting, maar een kracht die je in beweging houdt. ‘Geef kracht aan trillende handen, maak knikkende knieën sterk’, dat is de opdracht die ze geven (Jesaja 35,3). Het gaat hen om een diep, duurzaam vertrouwen dat de weg van goedheid en gerechtigheid de weg naar geluk is. Wat er ook gebeurt, die weg is geen illusie. Dit is een bevochten overtuiging waarbij je anderen nodig hebt om je in tijden van twijfels of wanhoop weer grond onder de voeten te geven, met bemoedigende woorden of gewoon met hun aanwezigheid.

De Trooster

In het evangelie van Johannes heet de Heilige Geest ook wel de Trooster (16,13). Dat is ‘de Geest die naar de volle waarheid wijst’ (16,13) met als belofte: ‘Je zult bedroefd zijn, maar je verdriet zal in vreugde veranderen’ (16,20). De zaligsprekingen zijn beloftes die ons een idee geven hoe Gods koninkrijk eruit zal zien: een nieuwe wereld, bevrijd van armoede,

waar degenen die treurden zich nu verheugen. In die woorden horen wij een bemoediging om nu al aan een dergelijke wereld te werken.

Troost is dan een dynamiek die kracht geeft en moed, de overtuiging steunt dat het anders kan. Troost biedt weerstand, geeft niet op. Troost schuilt in de kracht van de hoop die in elke situatie helpt nieuwe mogelijkheden te zien. Niet groots, niet opvallend, maar reëel genoeg om tot volhouden te inspireren. Zo lezen wij bij de profeet Jeremia: ‘De Heer vraagt: ‘Wat zie je?’” Jeremia ziet een amandeltwijn (1:11-12). Niets spectaculairs. Een belofte van leven aan het eind van de winter.

Om te begrijpen wat troost is, kunnen wij met de psalmdichter bidden: ‘Toen ik je aanriep en je mij die dag antwoord gaf, deed je mijn kracht toenemen van binnen’ (Psalm 138, 3).

God, u doet het niet voor mij in de plaats. Geef me daarom moed en kracht!

Yvonne Peyresaubes is augustines van Sint Monica en woont in het klooster Monicahof te Someren.

Kloosterpost

Samengesteld door Milou de With, Marie Madeleine Maas en Anne Nij Bijvank



Kloosterfestival

Nadia en Milou waren als afgevaardigden van Casella aanwezig bij het eerste Kloosterfestival voor jongeren en jonge religieuzen op het terrein van abdij Nieuw Sion in Diepenveen. Ze hebben daar onder andere een workshop labirint lopen verzorgd. In de open beslotenheid van de binnentuin van het klooster waagden dertig deelnemers zich op het kronkelende pad dat Nadia en Milou voor hen hadden neergelegd. Daarnaast was er veel ruimte voor gesprek. Over keuzes maken, over geloof en twijfel, over wetenschap en zeker weten, over sterke en zwakke punten, over stilte en ontmoeting. De religieuzen en jonge gasten hadden meer gemeenschappelijk dan ze beiden beseften. Het waren lange dagen, het waren mooie dagen. Ze waren onvergetelijk en vragen om een vervolg! (MdW)



Feest in Utrecht

Zuster Josephine en zuster Nicoline vierden onlangs hun vijfenzestigjarig professiefeest. Josephine had de gebedsviering in Utrecht voor deze morgen terdege voorbereid. Altijd heel belangstellend en nieuwsgierig naar jonge mensen en wat hen bezighoudt maakte ze vergelijkingen tussen toen en nu. We luisterden naar Nadia en Milou en hoorden dat hun beweegredenen om zich bij ons aan te sluiten heel anders klinken dan onze vertrouwde teksten. En toch klinkt vanuit een andere denkwereld hetzelfde ideaal. (ANB)



Vrijwilliger in het zonnetje

Zo veel mensen zijn afhankelijk, voor verzorging, voor het onderhouden van contacten, om ergens naar toe te gaan, zelfs om gewoon even naar buiten te gaan. Hoe weldadig is het dan als er elke week een vrijwilliger komt om je met de rolstoel mee te nemen, de frisse lucht in. Naar het kapelletje, langs de beesten-boel, langs bloemen, bomen, gewoon even weg, gezellig pratend onderweg over alles wat er te zien valt. Het lijkt zo eenvoudig, maar het betekent zo ongeloflijk veel.

In Someren is er een groep die trouw komt. Carolien is een van hen. Ze was heel lang werkzaam als verzorgster in Witven voor onze groep en blijft nu al jaren komen om die ene zuster die extra zorg en aandacht te geven om haar een goede dag te bezorgen. Wij zetten Carolien graag even in het zonnetje! (ANB)



'Thank you sisters of Casella!'

Nee, wij waren dankbaar om weer een groep van het Wereldhuis hier te mogen ontvangen. Deze keer een groep vrouwen, net als voorgaande keren van het project Soulmates, waarbij mensen zonder verblijfsstatus samen-komen rondom zingevingsvragen. Ze kwamen als eenlingen en gingen weg als groep, na zoveel met elkaar gedeeld te hebben. Bij het afscheid werden weer zaadjes gezaaid en ondanks de hitte zijn die allemaal opgekomen. Zaadjes van hoop, dankbaarheid en kracht voor de toekomst. Die is voor hen allemaal onzeker. We zullen de jonge plantjes koesteren en bidden om zegen voor deze sterke vrouwen. (MM)

*Belijdenissen
van een Zinzoeker*



In gesprek met Dorinde IJdo

Chris van Wieren

Foto: Roelant Meijer

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek zelfs dat een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: Dorinde IJdo, projectleider van 'Zinzoekers' in Den Haag. De Zinzoekers zijn regelmatig te gast bij Casella.

'Zo'n zeven jaar geleden begon ik als projectleider met de opdracht: zoek uit wat er leeft onder twintigers en dertigers. We zochten naar nieuwe manieren van zingeving en geloof in deze tijd en we begonnen met de Nacht van de Hoop. Dit was echt spektakel, niets was te gek. Een hele nacht doorhalen en geïnspireerd worden door kunstenaars, verhalen en zelfs architecten met grootse plannen. Dat was heel mooi, maar na die nacht was er dan ook weer een tijd niks. Uit de behoefte om vaker samen bij elkaar te komen is het netwerk van Zinzoekers ontstaan, een groep mensen die samen optrekken, verdieping zoeken en nadenken over de wereld en hun rol daarin. Vaak zijn ze bezig met vragen die op hun werk of sportclub helemaal

niet aan bod komen. Ze zien collega's die alleen met hun carrière bezig lijken te zijn. Ze zoeken diepgaander contact, stilte of een ander ritme in een leven zonder onderbrekingen. Bij Zinzoekers nemen we even een pauze en delen we waarvoor we leven, waar we ons zorgen om maken en ook waar we blij over zijn. Inmiddels is er een kernteam van vrijwilligers die zich inzetten voor Zinzoekers. Samen met hen werken geeft mij veel vreugde en het is spannend en verrassend om te zien wat er gebeurt wanneer ik een stapje terug doe. De activiteiten van Zinzoekers hangen af van wat mensen zelf inbrengen. Mensen missen dat in de kerk. In de liturgie gaan dingen zoals ze gaan en sommigen spreekt dat aan, maar een groot deel heeft daar ook moeite mee. Als je ergens bent, wil je dat jouw aanwezigheid iets uitmaakt, en je wilt iets te zeggen hebben over wat je gaat doen.

De vormen waar we vaak bij uitkomen zijn eigenlijk niet heel spannend. We ontdekken de eenvoud. Vorig jaar waren broeders van Taizé in Nederland. Zij vertelden ook over de kracht van de eenvoud en hoe lang het duurt om die te bereiken. Taizéliederen en de vieringen zijn heel eenvoudig, maar het heeft jaren

gekost om daartoe te komen. Wij komen nu uit bij samen eten als kernactiviteit. Samen aan tafel gaan, daar begon Jezus al mee. Samen op pad zijn, samen op weg zijn, dat bindt.'

Citaat 1:

Geloof me, niets is het waard om er wanhopig over te zijn.

'Ik vind het heel irritant als mensen zeggen: 'Dat heeft geen zin'. Juist als je je ergens druk over maakt, betekent het ook dat je er iets mee hebt. Het doet iets met je, je komt in wanhoop terecht en je weet niet meer hoe je verder moet. Je zou van de zoektocht naar zin, verdieping of God best wanhopig kunnen worden. Bij vlagen heb ik daar in mijn werk ook best dichtbij gezeten met Zinzoekers. Wie zit hierop te wachten, hoe moet ik dit nu doen? Dan kwam ik steeds uit bij het woord 'vertrouwen'. Ik geloof dat we het niet helemaal alleen doen. Ons werk heeft een verbinding met het hogere. Je hoeft niet altijd te weten hoe het moet of hoe het kan. Je mag erop vertrouwen dat er iets goeds zal gebeuren wanneer je op pad gaat.'

Citaat 2:

Mensen zeggen: de tijden zijn slecht, we leven in een moeilijke tijd. Leef goed en de tijd is goed. De tijden zijn wat wij ervan maken.

'Vanuit een diep optimisme heb ik een sterk geloof en vertrouwen in mensen. Wanneer iemand iets slechts doet, ga ik bedenken waar dat vandaan zou kunnen komen. Ik wil heel graag in connectie zijn met de mensen om mij heen, mensen snappen en een lijntje voelen. Het mooie van Zinzoekers is dat je met een groep bij elkaar komt die elkaar niet heeft uitgekozen, het zijn niet allemaal gelijkgestemden. Mensen zoeken samen naar wat hen verrast of wat ze bij kunnen dragen. Zo'n gemeenschap gaat dan echt leven. Vaak ontstaat er dan een bijzondere sfeer, die zelfs een beetje verslavend kan zijn.'

Met Augustinus mee

‘Naar mijn idee is de hoop vergelijkbaar met een ei. Hoop is namelijk nog geen werkelijkheid, zoals een ei al wel bestaat maar nog geen kuiken is. Omdat onze hoop gericht is op het onzichtbare, hebben we geduld nodig. Wie kijkt nog uit naar wat al voor hem staat?’

Denk aan het ei. Het is nog geen kuiken. Het heeft warmte nodig om tot leven te komen. Doe je best, vergeet wat achter je ligt en richt je op wat komt.’



Augustinus, preek 105,7-8, in: Als korrels tussen kaf
bewerkt door Ingrid van Neer-Bruggink

A close-up portrait of a woman with dark, curly hair and freckles, looking upwards and to the right with a gentle smile. She is wearing a dark blue tank top and has her hand resting near her chin. The background is a soft, out-of-focus grey.

Jennifer Deborah Heinze (1985, Non Hodgkin Lymfoom):
'Ik leerde nog beter woorden te geven aan mijn gevoel.
Met een juiste balans van aandacht voor lichaam en geest
vond ik de rust om los te laten en van de mooie dingen
intens te genieten.' Motto: 'Every end is a new beginning.'
Foto: Eelkje Colmjon

‘Moest de Gezalfde dit alles niet lijden om zijn glorie binnen te gaan’ (Lucas 24,26)

Erik Borgman

Raak de wonden aan is de titel van een boek van de Tsjechische theoloog en psychoog Tomáš Halík. Halík ontleent deze aansporing aan het verhaal van Thomas, die alleen wil geloven dat Jezus na zijn dood is opgestaan als hij de wonden kan aanraken die de kruisdood geslagen heeft. De wonden aanraken is voor Halík uiteindelijk contact maken met Gods aanwezigheid. In onze wonden leeft het ‘koninkrijk van het onmogelijke’, schrijft hij. In de evangelies heet dat het ‘koninkrijk van de hemel’ of ‘koninkrijk van God’.

Pijnlijk

Wonden zijn pijnlijk. Letterlijk, ze doen zeer; en figuurlijk want ze getuigen van verlies. Het ligt daarom voor de hand ze niet te veel aandacht te geven en er afstand van te houden. Maar het vreemde is: dan zijn ze juist overal. Dan ben je steeds bezig de confrontatie ermee te vermijden en voortdurend op de vlucht voor de dreigende pijn. Daar weet ik alles van, want ik was een bangelijk kind. Ik durfde veel niet en vond het moeilijk verdriet en pijn te zien. Ik keek liever de andere kant op.

Tot ik mij ging realiseren wat ik daarmee deed. Ik keek dus ook niet naar degenen

die verdriet en pijn hadden, wilde hen blijkbaar niet zien. Terwijl ik uit eigen ervaring toch heel goed wist dat je juist graag gezien wilt worden als je verdriet of pijn hebt. Troost, dat is omvat worden door intens betrokken liefde. Dit gold voor mij letterlijk. Als ik huilde, nam mijn moeder mij op schoot en sloeg haar armen om mij heen tot ik was uitgehuild. Dat is troost! Dan kon ik toch niet proberen anderen niet te zien als zij troost nodig hadden.

Ik keek liever de andere kant op

Ik ging ook begrijpen dat het goede van de afkeer van pijn en verdriet schuilt in de liefde voor degene die pijn en verdriet heeft. Je gunt die ander geluk en blijdschap.

Lijden

Je hoort nogal eens dat het christendom een obsessie zou hebben met het lijden. Sommigen verwijten het zelfs

God wil de klappen niet, maar drukt dat niet uit door er afstand van te houden

masochisme, een heimelijk en pervers genieten van pijn. Steeds weer die doorgemartelde aan een kruis: er is toch wel meer in een mensenleven! Vooral de gedachte dat God gewild zou hebben dat Jezus leed en stierf, vinden hedendaagse mensen aanstootgevend.

Dit laatste is wat mij betreft terecht. Een God die pijn wil: ik weet zeker dat die niet bestaat en dat is maar goed ook. Maar dat God zijn goddelijkheid toont door zich met het lijden te verbinden en zich door onze wonden ook zelf te laten verwonden, dat is voor mij essentieel. Het leven van velen is vol pijn. Steeds opnieuw worden wonden geslagen. Als God daar niets mee te maken zou hebben, wie zou hen dan troosten? Mensen die hen niet alleen laten, zeker. Maar als het serieus wordt, gaan beiden ten onder: de oorspronkelijke slachtoffers en degenen die zich met haar of hem solidair tonen.

Vanuit het lijden

Zo loopt het aanvankelijk met Jezus ook. Hij verbindt zich met degenen die de klappen krijgen en krijgt als gevolg daarvan zelf ook klappen. Hij loopt niet

weg, maar blijft en in hem blijft God. Zo worden zijn lijden en dood een doorgang, een Pascha naar de verrijzenis. Van hem, maar via hem ook van degenen waarmee Hij zich verbonden heeft. En dat zijn allereerst degenen die de klappen krijgen. God wil de klappen niet en wil niet dat iemand erdoor gewond raakt, maar drukt dat niet uit door er afstand van te houden. Hij heeft grote liefde voor degenen die ze opvangen en verbindt zich daarom bij uitstek met hen. Zodat zij niet alleen blijven met hun pijn en erin ten onder gaan, maar hetgeen de voorbode van de dood leek, een plaats wordt waaruit het leven opnieuw geboren wordt.

*Erik Borgman is lekendominicaan en
hoogleraar theologie. Hij is sinds 1999
vaste medewerker van Stad Gods.*

Zing!

Marie Hansen-Couturier

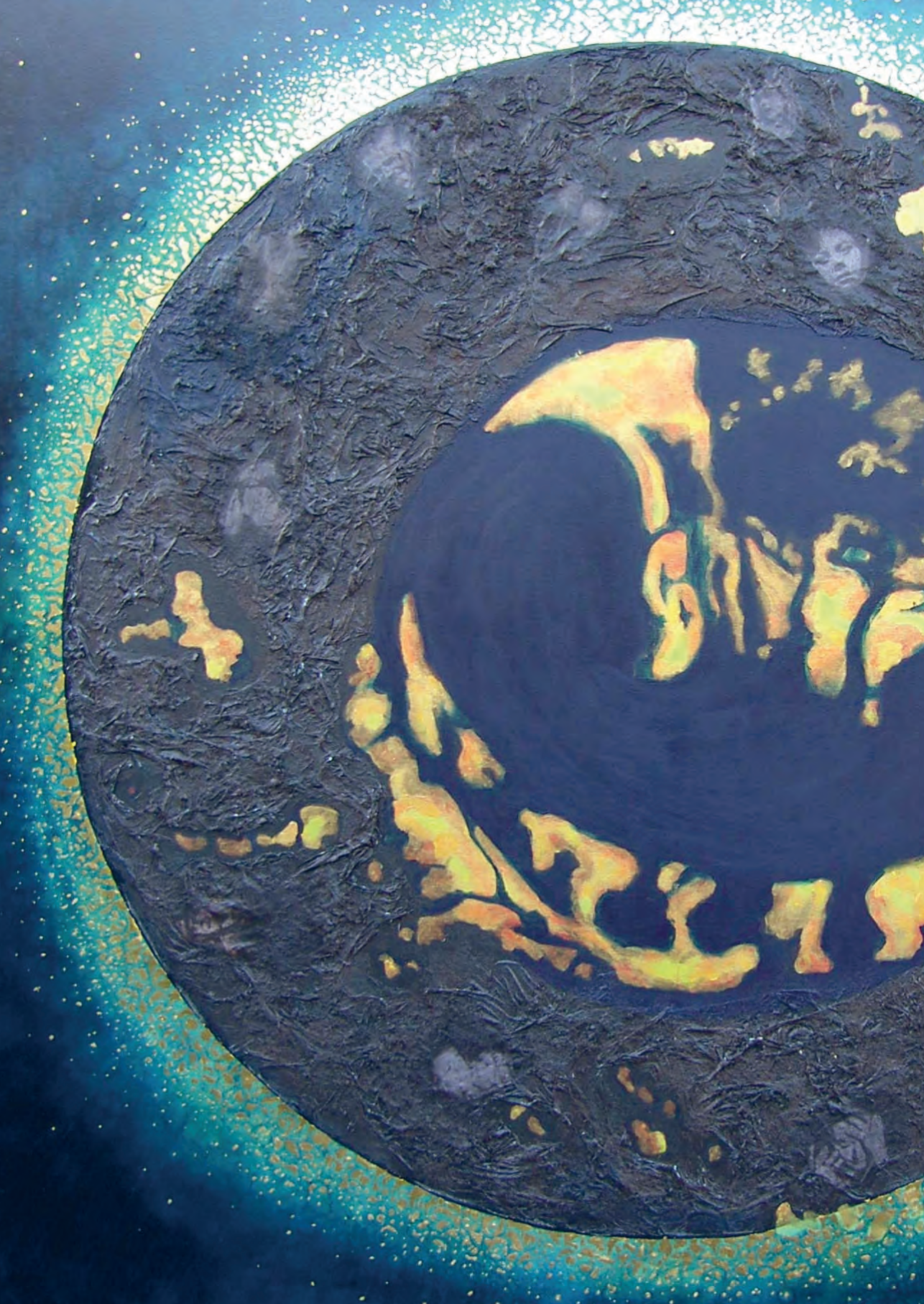


Buigen zonder breken

Nimm al - les von mir, was mich fern - hält von dir.
Gib al - les mir, was mich hin - führt zu dir. Mein
Herr und mein Gott, nimm mich mir und
gib mich ganz zu ei - gen dir. Nimm

*Muziek en tekst: Taizé. Ateliers et presses de Taizé,
Communauté de Taizé, 71250 TAIZÉ, FRANCE*

Het is stil in de kerk van Taizé. Het houten kruis ligt op de grond en ik loop te dralen. Ik wil neerknielen en mijn hoofd op het kruis leggen, zoals velen dat vanavond zullen doen. Maar ik durf niet. Hoe klein en kwetsbaar word ik dan? De afgelopen jaren leer ik voorzichtig: buigen voor de Allerhoogste betekent niet dat ikzelf geen bestaansrecht meer heb. Het betekent dat ik mij toevertrouw aan God, de Allerhoogste. Zonder dat trots en afweer in de weg staan: 'Nimm mich mir, und gib mich ganz zu eigen dir.' Dus kniel ik. Ik buig, maar breek niet.





ZinneBeeld

*Tekst: Marleen Hengelaar-Rookmaaker
Beeld: Gerda Smelik*

Dit werk van Gerda Smelik is getiteld 'Advent' en gaat over de komst van Christus in onze wereld. Zij schrijft: 'Advent, een periode van inkeer en verwachting, is verbeeld door een aardbol waarin een foetus valt te ontdekken. De donkere kleuren staan voor de gebrokenheid van het leven. Het licht om de foetus en de stralenkrans van bladgoud om de aardbol kondigen de betere wereld al aan. Wie het schilderij van dichtbij gaat bekijken, ontdekt dat de wereldellende ook weergegeven wordt door middel van portretten van mensen in nood.' Voor mij is dit een treffend werk over de incarnatie of menswording van Christus, over Gods Zoon die naar de aarde afdaalde als een embryo in de schoot van een duister geworden wereld. Maar daar blijft het niet bij, want Hij zal nogmaals komen. We mogen vieren dat we op een zwangere aarde leven. In barensnood, dat wel.

Marleen Hengelaar-Rookmaaker is hoofdredacteur van www.artway.eu, een informatieve en educatieve website over kunst en geloof. Ze studeerde muzikwetenschap en kunstgeschiedenis en schrijft over muziek, kunst en liturgie.

Ondersteun de ToekomstAcademie

Stads Gods zet elk jaar één project in de schijnwerpers op deze plek. Dit jaar opnieuw de ToekomstAcademie van Stichting New Dutch Connections, een stichting waar de zusters in Utrecht warme banden mee hebben.

Iedereen heeft toekomstdromen, maar niet iedereen krijgt de kans deze na te jagen. New Dutch Connections inspireert en motiveert jonge (ex)vluchtelingen om opnieuw in zichzelf te geloven en hun sociale en economische zelfredzaamheid te versterken door samen met bedrijven leermodules te ontwikkelen en de jongeren te koppelen aan coaches en maatjes. Met uw bijdrage kunnen nog meer jongeren deelnemen aan de leermodules van de ToekomstAcademie, die o.a. plaatsvinden in de ruimtes van het klooster aan de Waterstraat.

www.newdutchconnections.nl



‘Dit ben ik: Joost. Toen ik bij het koffiezet-apparaat op mijn werk over dit project las, dacht ik meteen: nu moet ik het gewoon doen! Iedereen roept maar dat vluchtelingen moeten integreren, maar daar zit een hele wereld achter. Het lijkt mij heel moeilijk om opnieuw te beginnen in een land dat je niet kent. Dat kun je niet alleen, daar heb je hulp bij nodig. Ik ben gekoppeld aan Mohamed uit

Syrië. Hij is heel gemotiveerd om hier een toekomst op te bouwen en ik ben een soort werkcoach voor hem. Het is een grote uitdaging om zijn hbo-diploma textieltechniek uit Syrië ook interessant te maken voor de Nederlandse markt. Samen kijken we naar stage- of omscholingsmogelijkheden. Ons contact laat me goed zien hoe anders het buiten Nederland is. Ik zou zeker aanraden om coach te worden. Het is een goede spiegel, want het leert je om op een andere manier naar onze samenleving te kijken.’

Maak uw gift over op:

NL76 INGB 0003 8244 29

U kunt natuurlijk ook nog steeds geld overmaken voor Papoea, de crisisopvang of daklozenopvang. Vermeld waar uw donatie voor bestemd is, dan zorgen wij dat het geld op de goede plek terecht komt.



Kloostercolumn

Ze zeggen wel 's dat in het eerste jaar van het kloosterleven er altijd van alles naar boven komt. Psychisch dan, hè? Met name vanwege de stilte, de introspectie en het leven volgens een vast dagritme.

Maar ja, nou vraag ik je, wie heeft daar nou de tijd voor?

Voor mij bestond mijn eerste kloosterzomer uit een heerlijke vakantie in Noordwijk. Met zwemmen, wandelen en een supergave beachrun met de sportieve medezusters Maria en Milou. Twee weken later volgde het Kloosterfestival. Een geweldig feest met zo'n 130 jongeren, vier dagen lang in abdij Nieuw Sion. Om het kloosterleven te beleven, prachtige gebeden en vette optredens mee te maken en om andere jonge christenen te ontmoeten rond het kampvuur. Als religieuzen (!) mochten Milou, ik en zo'n tien andere broeders/zusters met de jongeren in gesprek. Hartstikke leuk en inspirerend!

Ook was dat Kloosterfestival dé gelegenheid om nog meer pas ingetreden kloosterlingen te ontmoeten. Bij het uitwisselen van de ervaringen ontstaat er dan allemaal herkenning. En ja, dan realiseer je je, het is toch heel spannend en uitdagend om aan zo'n nieuw leven te beginnen. Van andere eetgewoontes tot manieren van spreken, van etiquette (verschilt een béétje per generatie...) tot geloofstraditie. Je leert elkaar die eerste maanden in sneltreinvaart kennen. En dan komt er toch van alles in jezelf naar boven. In stilte en in gesprek. Maar... de lezers van mijn vorige column kunnen gerust adem halen. Er is nog niemand gillend weg gerend.

Nadia Kroon is meelever bij klooster Casella en werkt als kerkelijk werker in Haarlem. Met haar kloosterbezoeken en interviews in het hele land maakt ze de wereld van kloosters onveilig. Ze schrijft daarover op www.kloosterwereld.nl. In Stad Gods schrijft ze over haar leven bij Casella.

Augustinus een beeldverhaal

Milaan

Augustinus...die naam
heb ik eerder gehoord.
Kom verder.

Bisschop Ambrosius.

Dank u.

Deze man van God heette
mij welkom als een vader.

Ik heb meerdere
vragen, maar eerst iets
dat me erg verward
heeft hier in Milaan.

Ik hoorde uw preken
vandaag. U hebt me
de hele tijd geboeid
gehouden!

Dat is fijn om
te horen.

Het was niet mijn doel om iets
te leren van wat hij zei, ik wilde
alleen horen *hoe* hij het zei.

Het is me opgevallen dat
de kerk hier niet vast op
zaterdagen zoals in Rome.
Hoe ga ik hiermee om?

Ik opende mijn hart
om te horen hoe
mooi hij sprak...

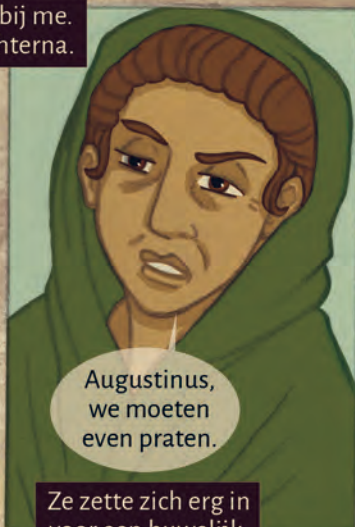
Eindelijk weer eens
een simpele vraag!

Het zit gewoon zo: Wanneer
je in Rome bent dan leef je op
de Romeinse manier, maar als
je ergens anders bent dan leef
je zoals ze daar leven!

En zo kwam ook bij mij binnen hoe waar het was
wat hij zei. Dat ging heel geleidelijk natuurlijk.

De katholieke zaak
leek me niet meer
helemaal verloren.

Intussen was mijn moeder weer bij me.
Over land en zee kwam ze me achterna.



Tegelijkertijd maakten we met
een grote groep vrienden een
plan om ver van alle drukte...



*citaten uit de belijdenissen van Augustinus

Op de koffie met **Maureen Griffin**

Evelien Plaisier en Chris van Wieren

Foto: Roelant Meijer

‘Meer dan twintig jaar geleden begon ik met helpen in de spoelkeuken in Hilversum. Later kwamen veel zusters van de verschillende kloosters allemaal voor twee weken op vakantie naar Hilversum. Wij waren gevraagd als groep vrijwilligers voor een werkvakantie. Dat was echt leuk, dat waren gezellige tijden. Sindsdien doe ik allerlei taken die er liggen, van autoritjes tot administratieklusjes. Zo rol je erin en je blijft. Ik ben een blijver.

Je houdt het vol zo lang het een beetje in evenwicht is, je geeft en je ontvangt. Ik heb veel van de zusters gekregen toen ik het wat moeilijker had. Nu geef ik mijn tijd terug. Ik zit vaak bij de receptie op de Waterstraat. Er is minder te doen dan vroeger, maar ik kan er altijd bij zijn als de zusters een vesper of eucharistieviering hebben. Daar geniet ik van. Ik had dit niet willen missen!’

